

และแล้ว ... เขากก็กลับบ้าน

นึกเห็นับหนาวหัวใจใครจะรู้

๑๒๕
นิตทนายกับนาตาทวาเหว

มรกตเหมือนโรครกมกรวนเร

โอ้ทะเลอารมณ์และความตรมตรอม

นัดทองกลอนในหัวอก (หัวอกที่เขาคนนั้นเคยบอกว่ามันนุ่ม) แล้วร้องไห้สงสาร
อะไรก็ไม่รู้ คืบนี้ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔ พี่รดคงเมาในงาน สมหัวใจเขาแล้วสินะ

นิตยงจำได้ว่า คืนนี้เมื่อปีก่อน ปีรตหลบลูกและเมียไปนั่งคุกๆตรงตีนบันไดแล้ว
 กรองให้ ผู้ชายที่มีรอยตีนกาที่หางตา หลบไปนั่งซบหน้าตาอย่างทท้อ ทงทหนาน้ำค้าง เพื่อ
 ที่จะกิดถึงเพื่อนฝูง โดยมีเมียซึ่งเป็นแม่ลูกอ่อนแอบดูที่ฟากเรือนชะโน่นและกลนสะอื้น น้ำตา
 พราวแก้ม

ใครเล่า จะเจ็บปวดทรมานกว่ากัน เมียหรือผัว

ผู้ซึ่งเมื่อก่อนเคยบอกว่ารักเมีย ตอนก่อนแต่งงาน ปีนหน้าต่างมดขี้ผึ้งเข้ามา
 อุตส่าห์ไม่ร้อง (ก็ความรักมันอุกปาก) อยู่กินกันแล้วทั้งที่ไม่ได้แต่งงาน เขากลับขี้นมเฉยชา
 ไม่อึปโป่แซ่ปโป่เช่นเคย วันนั้นเขาแอบร้องไห้...

เมียซึ่งหลงรักผัว เลือกลูกเขาจากผู้ชายปากหวานหลายสิบหลายร้อยคน เพราะทน
 สายตาที่เปลือยความรู้สึกของเขาไม่ได้ มันทั้งออกจะอื้ออาน ลวนลาม ชักเข็ม และพิริพิไร
 จนหัวใจจริงเป็นสาวคราวนั้นหวนหวน (เขายังเป็นชนชั้นหนุ่ม สวมครุยจากมหาวิทยาลัยอีก
 ด้วย) เมื่ออยู่กันด้วยกัน ทั้งแสนรัก เอาอกเอาใจเขา แทนที่จะคิดถึงเมียและลูก กลับหลบ
 ไปร้องไห้คิดถึงเพื่อน เมียแอบดู และก็ร้องไห้

โ้ว่าความรวดร้า่วของเราเ่อย.....

เมื่อครั้งรักกันใหม่ ๆ พีรต์เคยเล่าถึงชีวิตในมหาวิทยาลัยให้ฟัง เขามีดวงตาใจจำ
แหว่งแห่งความสุขฉายท้นผ่านซี่ฟันออกมาพร้อมกับรอยยิ้ม เขาเล่าถึงนิสัยเพื่อนที่มีความแผลง
แล้วเคยแฉงให้คิดฟุ้งแต่ละคน เช่นว่า

ไอ้หนิด ผู้ซึ่งชอบขโมยปลาจากสระข้างหอ ปลาจีนตัวเบ้อเร่อ แล้วเอามาทอด
แย่งกันกิน ผู้ซึ่งไม่เคยละเว้นแม้แต่มะพร้าวลูกละห้าสิบบาทแถวหอพักหญิง

ไอ้บัง ซึ่งมีสำนวนลเกอย่างชวนเหยียบ ไอ้หมู ที่มีหน้าเหมือนหมี และจะโกรธ
อย่างแทบจะตีกันตายหากเรียกมันว่า “ไอ้แก่” ต่อหน้ามัน ๆ ไอ้ม้า (ชื่อน่าเกลียด
น่าขง) ซึ่งมีหุ่นเหมือนม้า และส้ารวลกับคำพูดสองง่ามสองคม นับว่าเป็นของเล่นของ
นักปราชญ์

และแม้แต่ไอ้หนอม ซึ่งไม่เบื่อกับการที่จะเล่าถึงความมองจากลำหยาอันเป็น
วีรกรรมชั้นเยี่ยมยอดของมัน ที่ได้ไปแก้ผ้าเล่นน้ำฝนตรงสวนนอกกับเพื่อน ๆ เมื่อมาได้ระดับ
ในคืนเดือนหงา คืนหนึ่ง....

พีรต์ของนิคจะเล่นลูกคอกเอ็กอักจนพุงที่ยื่นออกมาวันละหลายไมโครซีเยะกระเพื่อม
แล้วเล่าเลยไปถึงเมื่อครั้ง อาจารย์ ดร. สุชีพ วัตรสาร เป็นอาจารย์ปกครองไปดักจับพวกเล่น
ไฟ จนรุ่นพี่คนหนึ่งซึ่งนั่งเล่นไฟในห้องยิม กระโจนหนีไปแล้วเลยไปเตะคัมเบลล์เสียขาหัก
ขนาดนั้นยังอุตสาหะกระเลือกกระสนมุดไปซ่อนตัวในใต้ถุนหอพัก

แม้จนกระทั่งความขื่นของบรรดาเซียนรมมี ในเที่ยงคืนหนึ่งเมื่อใกล้สอบไล่เทอม
ปลาย พีรต์อยู่หอสิบเอ็ดซึ่งห่างจากหอสิบสองเพียงประมาณยี่สิบก้าว เกิดหิวอยากไปกินข้าวต้ม
เลยผิวปากพร้อมตบมือเรียกเพื่อนตามทีสัญญากันไว้ด้วยว่าขี้เกียจตะโกนเรียกชื่อ บรรดาเซียน
ที่ส่งเสียงอะอะในห้องกลางของหอสิบสองเจียบเสียงลงไปทันทีอย่างหนักแน่นไว้ ความเจียบครั้ง
นั้นแม้แต่เสียงถอนหายใจของได้เดือนตัวเล็ก ๆ ก็คงจะได้ยิน และแล้วเพื่อนซึ่งอยู่หอสิบสองก็
ผิวปากตอบรับคำเชิญการไปกินข้าวต้มอย่างโหยหวน แหวกความเจียบอันน่ากลัวนั้น บัดคล
นั้นเอง เสียงตึงตังโครมครามอย่างกับโลกจะถล่มทะลายก็ดังขึ้นที่ห้องบรรดาเซียน ไฟกลาง
ห้องดับ เสียงกระโตกลบันใดที่สูงประมาณห้าเมตร (ซึ่งใช้การก้าวกระโดดเพียงสองครั้ง)
สลับกับเสียงวิ่งตึงตึงลั่นหอ ความโกลาหลนั้นเกิดขึ้นเพียงเสี้ยวของนาทิจ แล้วก็เจียบสนิทลงอีก
ครั้งหนึ่ง จากนั้นพีรต์กับเพื่อนจะคอยหลบฝ่าเท้าและการตามล่าจากบรรดาเซียนไปหลายวัน
ด้วยเหตุผลที่ว่า ทำให้อารมณ์อันสุนทรีย์ของเขาขณะบริหารกล้ามเนื้อ และสายตาต้องมัวอันหลง
เหลือกระเจิงไฟ กระโจนกันจนขาแทบหักในครั้งกระโน้น

ไม่มีวันไหนที่พรตของนิตจะสุขหัวใจเท่ากับวันคืนสู่เหย้า พรตจะอ้อมเอิบกับการต้อนรับพี่ๆ ที่กลับมาเยี่ยมหอ พรตยังเคยแต่งกลอนลงหนังสือต้อนรับการเยือนบางของพี่ๆ ไว้ในหัวเรื่อง “พี่..... กลับบ้าน ” ว่า

หอมไอน้ำจ้ำพ้าหอมกว่าหอม
เพลงกลบ้านหวานห้อยเนื่องเนื่อง
น้องนั่งตงใจรอในหอพัก
เพลงคิดถึง .. คิดถึง .. ซึ้งเต็มที
งามไหน้อยไหหนึ่งซึ่งวางไว้
เงินรุ่นพี่หย่อนไหอย่างใจเย็น
เอาไฟร้อยริ้วบ้านแขวนม่านฟ้า
วันที่พี่เล่นไฟในหอพัก
สองกุ่มภาฟ้าใสอุ่นไอแดด
น้องรอพี่ปรับทุกข์สุขของเรา

จำกลางอ้อมนทรีซ้อสี่เหลือง
กลอนเริ่มเรื่องกลบ้านระหว่างนี้
รอความรักละมุนของรุ่นพี่
ซึ่งในเหล่าซนคึกทำเป็น
รอน้ำใจรุ่นพี่ที่มาเห็น
เหมือนจันทร์เพ็ญแจ่มหล้า .. ช่างน่ารัก
พี่ผ่านมาหัวเราะเพราะตระหนก
ท่านคือกเตอร์ท่านมักคักจับเอา
ความรักแหวดล้อมผันถึงวันเก่า
คืนสู่เหย้าเสียที ... นะพี่นะ...

๒ กุมภาพันธ์ ... วันคืนสู่เหย้า ฝ่ายคำหลงฤดูออกดอกเหลืองสะพรั่ง กลีบดอกสวยเหมือนบันไดยี่เยียน ช่วงที่ลมโรยตัว ฝ่ายคำเบื่องโบทละใบ ทิละใบ แล้วค่อยๆ เบื่องกลีบดอกที่ละกลีบ ใบแห่งสีน้ำตาล นวลดอกสีเหลือง บนพื้นหญ้าสีเขียว ฉาบด้วยร่มเงาสีหม่น เหนือผิวน้ำริมสระหอประชุม แด่ก่อนแสงเหมือนจะทักทายคนหลายคนที่เดินเข้ามาจากประตูใหญ่ หลายคนหยุดดูซุ้มมหาวิทยาลัย ดูพระพิรุณทรงนาค แก้วหน้าสีเข้มมีแววอ่อนซึ่งฉาบอยู่เต็มดวงตา ท่วงท่าเดินหลังจากนั้นค่อนข้างเคอะเขิน เหมือนกับใหม่ต่อสถานที่แต่กริยานั้นบอกถึงการระบับความปิติไว้เต็มหัวใจ ความสุขครึ่งกลีบบ้านครึ่งนันทน์หัวอกจนอยากตะโกนออกมาดังๆ เสียงเพลง “บ้านของเรา” ครึ่งไหนหรือจะฟังซึ่งถึงรสเหมือนครึ่งนี้ “.....ทรุดกายลงจับดิน ไม่ถวิลอายใคร หัวใจฉัน ใครรับฝากเอาไว้ จากกันแสนไกล ยังเก็บไว้หรือเปล่า.....” นนทรีโรยใบ และกิ่งอีกนาน ร้อนนี้แหละนนทรีจะผลิซ้อเหลือง ครันไกลวันรับปริญญาจะให้ฝากสีน้ำตาลแก่ แต่วันไหนก็ช่างเถิด วันนี้จะขอกลับไปเยี่ยมหอ จะไปเห็นหน้าน้องๆ ไปจำแม่เพื่อนเก่าๆ เพื่อส่งเสริมสันพันธ์อันดี สมกับที่ได้จากกันนานแสนนาน และอยากเห็นหน้าเพื่อนอีกหลายคนว่า มันไว้หน้าผากถึงไหนแล้ว

ข้างสระหอประชุมด้านทิศเหนือ ศรีตรังออกดอกสะพรั่ง สวยเสียจนได้กลิ่นหอม อยากจะทรุดนั่งได้ร่วมศรีตรัง เงินอยู่สักกณัตถ์ที่สังขารนั้นโรยเกินกว่าจะทำได้อย่างหัวใจ เดินตรงไปทางพิพิธภัณฑ์ปลาเลี้ยวซ้าย เดินทอดน่องไปเรื่อย ๆ น้อง ๆ รุมกันขอให้เขาได้ขึ้น

พี่ๆ ปฏิเสธคำเชิญอย่างสุภาพ อย่างซึ่งในน้ำใจลูกสี่เขียว แต่ก็เกินที่จะบอกน้องได้ว่า พี่จากที่นี่ไปนาน กลับบ้านครั้งนี้ขอให้พี่ได้สัมผัสไออุ่นที่นานกว่าการขี้จู้จี้จกยานเถิดนะ พี่อยากเดินและอยากให้ทางมันยาว เพื่อที่จะได้ระลึกถึงเหตุการณ์ครั้งเยาว์วัย ครั้งที่อุดมการณ์ยังหวาน สายตายังแฉ่ใสไม่พริ้วและเลอะเลือนอย่างเดี๋ยวนี้ ขอให้พี่ได้เดิน เดินย้อนทวนความหลังที่พี่ไม่สามารถหาได้อีกตราบชั่วชีวิต เพื่อบางที่อุดมการณ์และความหวานเหล่านั้นจะยืนยันหล่อเลี้ยงหัวใจคนอย่างพี่ได้อีก หากเห็นรุ่นพี่ที่ทั้งคนเดินท่องความหวานอยู่กลางแดด ด้วยรอยยิ้มที่ริมฝีปาก และท่วงท่าอบบอลด้วยความสุข อย่าได้คิดเป็นอย่างอื่น เพราะน้องคงทราบดีว่าคนเราเมื่อครั้นใจนั้น อาจทำอะไรแผลงๆ อย่างหัวใจอยากทำได้เหมือนกัน

ปกติเขาเคยมีงานวันเกษตรแห่งชาติ ระหว่าง ๒ กุมภาพันธ์ ถึงวันรุ่งของปีต่างๆ จะเปิดขายอาหาร เหล้า เบียร์ กันสลอน จะเกร่เข้าร้านไหนก็เป็นอันต้องพบกวนอูหน้าแดงเพราะเหล้าทุกร้านไป ตรงหัวมุมสี่แยกติดกับ ส.ม.ก. จะมีฟุตบอลโต๊ะ ให้บรรดานิสิตมาแย่งกันเล่น ติดๆ กันนั้นก็ป็นชิงช้าสวรรค์ ถัดไปจะเป็นร้านปั่นลูกคอร์กหลามเลยกันไปจนถึงกองกสิกรรมเคมี ส่วนทางหน้าหอสมุด จะมีร้านรวงของปีต่าง ๆ แฉว ๆ ต้นกร่าง ต้นชงโค บางปีสโมสรดนตรีไทยจะไปบรรเลงที่นั่น บางวันก็เอาเคอูแบนด์ไปเล่น อาศัยหน้าม้ามากหน้าหลายตาช่วยหลอกล่อผู้คนไปคูนตรี และไปคูนหน้าม้าอีกทีหนึ่ง หน้าตึกชิวะวเลยไปจนถึงพิพิธภัณฑท์ ก็เป็นร้านที่นำสินค้ามาแสดงและการแสดงนิทรรศการของบรรดาภาควิชาต่าง ๆ บริเวณข้างหอประชุมด้านทิศเหนือแถบเดรี่ชท์เดิมเป็นร้านยิงปืนของกรมตำรวจ ฟากถนนตรงข้ามซึ่งได้แก่ลานจอตจักยานเตี๋ยวัน ก็เป็นวงดนตรีลูกทุ่งร้องกันโหยหวานที่นี่ เพื่อจะเรียกคนมาคูนแทรกเตอร์ที่เปิดเครื่องเดินทั้งไว้โดยไม่มีคนขับ แฉวบาร์จะไม่มีอะไร ถ้าเป็นกลางวันก็เลยไปสวนนอกไปคูนเขาประกวดกล้วยไม้ ไปหอมกลิ่นข้าง ไปชิงแว่นกำ ดูรองเท้านารี และไปคูนารีมอแปดเยอะเยะ ทำหน้าซื้อๆ เข้าไปชวนคูน และยัดเยียดตัวเองเป็นม้กคูนเทศก์ ก่อนจากกันขอตำบลที่อยู่ แล้วกลับมานั่งร่ายเพลงยาวอ่านกันทั้งหอเสร็จสรรพคดีแล้วปีคณิกด้วยดวงใจ ร่อนฟ้าไปหานวลน้อง แล้วจอมอมบับนั้นก็หายเจียบเข้ากลีบเมฆ เหมือนเอาไปทิ้งขยะฉนั้น หรือจะให้ลูกทุ่งจัดเข้าไปอีก ใส่กางเกงยีนส์ลลายพริ้ว เข้าไปย้อมหัวใจที่ร้านปีไหนก็ได้ พอแดดร้อนลมตก ไปเล่นบอลล์โต๊ะให้ได้เหงื่อ แล้วขึ้นชิงช้าสวรรค์ตกห่มกว่าๆ เกือบสองทุ่ม ย้ายไปยังปืนไม้คอร์กที่ร้านที่มีสาวเก็บลูกที่สวยที่สุด ค่อนได้คมที่สุด

เชือดเงื่อนไขทรวงในที่สุด เสียเงินสักเจ็ดแปดบาท ยิ่งตึกตามั่ง พอเธอเพลอกก็ยั้งกันเธอมั่ง
พอรู้จักกันได้ระดับก็เต็งออกมาแทบไม่ทัน เพราะ “คุณพี” ของเธอรูปร่างยังกับนักมวย นอน
ซนอยู่หลังบ้านหน้าตาอย่างกับ ซอนนี่ ลิสตัน

วันพีร์ตคงสุขอย่างที่พีร์ตคุย อย่างที่พีร์ตเขาหวังเอาไว้ เขาจากบ้านด้วยดวง
หน้าอ้มเอิบ ด้วยดวงตาที่เหมือนเด็กหนุ่ม ทั้งนิตไวเฝ้าบ้านกับลูก....

คนนพีร์ตจะเป็นกวนอูที่ไหนหนอ เกษตรแห่งชาติก็ไม่มี พอตกหัวค้ำนองๆ ก็
คงไล่ออกจากหอ บอลล์โตะของพีร์ต ปั่นไม้คอร์ก จิงข้าสวรรค์ ดนตรีลูกทุ่ง ล้วนเหลือ
แต่ความฝัน พีร์ตจะไปค้าอารมณ์คิดถึงบ้านที่ไหนเล่า งานบอลล์บนวันที่ ๕ โน่น อีกตั้ง
สามวัน.....

เห็นทีจะชนโรงแรมอีกแล้ว... โอ้โฮมคมมีเคยของพีร์ต.....

รติ รัตติกาล

แนะ บริการ

บริเวณบาร์ ภายในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

จำหน่ายเครื่องดื่ม ไอศกรีม ผลไม้ และนมสด

ขนม และเครื่องใช้ในหอพัก

บริการแบบเป็นกันเองกับนิสิตทุกท่าน